

Spoštovani gospod predsednik,

Sporočam Ti, da sem se z današnjim dnem odločila odstopiti s položaja vodje Tvojega kabineta. Tega nisem storila zato, ker bi se čutila krivo za obsodbe, ki sem jih deležna s strani javnosti, temveč zato, ker mi neskončen obseg potrebe po njihovem zanikanju ali pojasnjevanju ne omogoča več tako intenzivnega in osredotočenega dela, kot ga potrebujem, v času, ko vodiš toliko sprememb na toliko področjih.

Dovoli, da Ti po tej poti izrečem zahvalo za Tvoje nesebično in iskreno zaupanje in se Ti zahvalim za vse kar si zame in za mojo družino storil v življenju.

Poleg tega Ti moram povedati, da kljub želji, da bi pojasnila javnosti vse kar jo je zanimalo, je stvar za mojo družino in starše dobila razsežnosti, ki so jih osebno zelo prizadele. Tega nisem sposobna in ne morem prenesti. Jih preveč spoštujem.

Opravičujem se Ti, da Ti odtegujem pomoč prav zdaj, ko jo najbolj potrebuješ. Toda tega pritiska, ne jaz ne ljudje, ki jih imam rada ne morejo več zdržati.

Problem je, da ne gre več za to kaj je res in kaj ne. Zato je zdaj prav, da se poslovim.

Vem, da si mi rekel naj se borim za svoj prav, če nisem storila nič narobe.

Nisem, toda ne morem več.

Z velikim spoštovanjem in hvaležnostjo do Tebe, spoštovani gospod predsednik, odstopam s položaja vodje Tvojega kabineta.

Mag. Simona Dimic

Ljubljana, 22. oktober 2010